

mùa, vào đoàn xiệc kiểm tiền.

Không hiểu sao Lyly cảm thấy trong người khó chịu, tim đập bắn loạn. Nàng có cảm tưởng như sắp gặp một đại họa, mà không biết lúc nào và ra sao?

Sau giờ ăn trưa, nàng còn nằm trong lều với tâm sự trầm trầm thì đứa cháu ngoại của ông Vàng tới gọi nàng. Cô ta nói:

- Đã tới giờ trình diễn rồi. Sáng mai chúng ta rời nơi đây sớm. Bữa nay là bữa trình diễn cuối cùng.

Câu nói chót của cô gái khiến Lyly cảm nghe toàn thân lạnh ngắt. "Bữa nay là bữa trình diễn cuối cùng". Phải chăng cuộc đời nàng sẽ chấm dứt tại đây?

Chưa có bao giờ Lyly có ý nghĩ bi quan và tâm trạng sợ hãi như lần này. Nàng theo cô gái vào nhà xiệc, đôi chân bước không vững. Lúc ấy bọn lính Nga đã lần lượt vào ghế ngồi. Chỉ còn chờ các quan lớn Nga tới nơi là bắt đầu khai diễn.

Mấy hôm trước sáng nào ông Hồ Rừng cũng cùng với Lyly tập dợt trước giờ diễn xuất. Nhưng bữa nay nàng với tâm tư bất an, ngồi rút trong lều, mà ông Hồ Rừng cũng nín êm, không kêu gọi nàng đến tập dợt với ông. Nàng cũng không thấy mặt ông sáng này.

Phải chăng ông cố lánh mặt nàng vì lo sợ nàng nghi ngờ việc ông ta lên vào lều nàng lục soát đồ đạc, đánh cắp quyển sổ tay? Chắc chắn ông không dám gặp mặt nàng bởi lý do đó.

Buổi trình diễn bắt đầu bằng những màn lộn mèo đu dây trước tiên. Rồi đến màn đạp xe đạp một bánh, màn biểu diễn võ lực, ảo thuật, v.v... Màn phóng dao bao giờ cũng là màn sắp chót. Nhưng bữa nay không hiểu sao chương trình có chút thay đổi. Sau lộn mèo và đu dây, Lyly bỗng nghe ông Vàng giới thiệu màn phóng dao.

Lời giới thiệu của ông vừa chấm dứt, em rể ông, tức ông Hồ Rừng, lập tức phóng lên sân khấu, quân binh lính Nga vỗ tay vang dậy.

Lyly vừa thay áo xong, cô gái cháu ngoại ông Vàng đã đẩy nàng ra ngoài. Bọn Nga thêm một lần nữa vỗ tay, huýt sáo, hoan hô, reo hò...

Sau cái nghiêng mình chào khán giả, Lyly đến vị trí chỗ đứng của mình. Ông Hồ Rừng nắm bẫy lưỡi dao mỏng như lá liễu, đưa lên cao giới thiệu với quan khách. Lại thêm một tràng vỗ tay!

Tràng vỗ tay vừa dứt, ông Hồ Rừng quay mặt về phía Lyly, tay mặt của ông cầm một lưỡi dao đưa lên.

Trước giây phút nghiêm trọng đó, Lyly chợt nhận ra đôi mắt của ông lộ ánh hung quang.

Nàng kinh hãi muốn bỏ chạy, nhưng toàn thân y như bị dính cứng vào mặt vách.

Lưỡi dao phóng ra ghim đúng vào vị trí của nó. Tiếng vỗ tay vang lên, Lyly mới biết mình không hề gì. Nàng nghĩ mình quá tưởng tượng, lo sợ viễn vông, chớ lẽ đâu ông Hồ Rừng muốn giết nàng trước đám đông hay sao?

Lấy lại bình tĩnh, Lyly đứng yên.

Năm mũi dao tiếp tục phóng ra theo vị trí bên ngoài thân người nàng. Còn một thanh dao cuối cùng sẽ ghim cạnh hông phải. Lyly hồi hộp chờ đợi.

Cánh tay của ông Hồ Rừng vung lên...

Nhưng rõ ràng Lyly thấy nó bay thẳng tới ngực mình. Nàng không kịp có phản ứng nào.

Dưới khán đài, bọn lính Nga có một số cũng thấy được lưỡi dao oan nghiệt đó bay trật hướng, vung đứng dậy hét lên.

Lyly ngã quỵ cùng với tia máu bắn ra...

Nàng suýt chết! Hay nói ra hơn nàng đã bị Thần Chết kéo đi. Nhưng con người tài sắc đầy lòng hy sinh cho quốc gia dân tộc này còn nặng nợ dương trần, tình yêu chưa dứt nên Thượng Đế phải đưa nàng trả lại trần thế.

Nàng hồi tỉnh sau lần giải phẫu, hai ngày mê man. Lúc mở mắt ra thấy mình nằm trong căn phòng với máy móc dụng cụ nhà thương, một cánh tay dính liền với ống dẫn nước biển treo lủng lẳng trên đầu giường. Đây không phải là lần thứ nhất trong đời sau cơn mê thấy mình trong tình trạng đó, mà hầu như mỗi lần công tác nàng đều gặp cảnh ngộ đó. Cho nên Lyly không kinh hoàng sợ hãi khi trông thấy mọi vật chung quanh.

Trước mắt nàng còn có hai người đàn ông, một người khoác áo trắng, một người mặc quân phục. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng nga và khi thấy nàng mở mắt, người mặc quân phục, có lẽ là sĩ quan cấp Úy, mừng rỡ kêu lên:

- Nàng ta đã tỉnh rồi, Michael! Mày quả có bàn tay Y sĩ tuyệt diệu!

Qua câu nói của tên nọ, Lyly biết được tên thứ hai là bác sĩ Nga đã cứu sống nàng. Nàng đưa mắt nhìn hắn, nhếch nhếch môi như để nói cảm ơn. Hắn mỉm cười với nàng, tay vuốt nhẹ trên cánh tay nàng, nói:

- Hiểm nguy đã qua rồi! Cô an lòng tịnh dưỡng nhé!

Lyly trân trối nhìn hắn, vì quả thật nàng không ngờ hắn biết nói một câu tiếng Việt khá rành, tuy giọng lơ lơ khó nghe.

Nàng hỏi giọng yếu ớt:

- Đây là đâu?

Hắn không đáp thẳng lại câu hỏi, lại nói dài dòng:

- Cô bị tai nạn nghề nghiệp, chúng tôi đưa vào nhà thương của chúng tôi ở đây cứu cấp. Đoàn xiếc đã trở về Hà Nội. Nhưng cô an lòng, khi nào cô khỏe lại, đi đứng được, sẽ có người của chúng tôi đưa cô trở về Hà Nội.

A, nàng đã nhớ lại rồi! Ông Hồ Rừng thừa dịp phóng dao, muốn giết chết nàng để diệt khẩu, vì ông tin Lyly đã thấy trọn cuộc hẹn hò giữa ông và tên lính Nga Kovslev. Có lẽ sau khi lục soát hành lý của nàng, thấy cuốn sổ tay ghi chép điều bí ẩn, ông đoán ra nàng không phải cô gái tầm thường buồn thúng bán bưng, nên mới quyết định giết nàng. Dĩ nhiên nếu giết nàng thảm lén, đoàn xiếc sẽ bị điều tra lời thôi, có khi cảnh sát tìm ra hung thủ. Chứ như giết nàng như kiểu lờ tay dao trong khi trình diễn thì kể như tai nạn nghề nghiệp. Nếu nàng chết ông bị án qua loa, hoặc chỉ phải giải nghệ một thời gian mà thôi. Như thế là kế mưu sát tuyệt diệu nhất! Ông ta quả là kẻ thâm ác đáng sợ!

Lyly sẽ rùng mình. Tên bác sĩ Nga thấy vẻ sợ hãi thoáng qua trên sắc mặt nàng, nên mỉm cười an ủi:

- Cũng may mũi dao không trúng tim, mà cũng không quá sâu. Nhưng cái nghề của cô quả thật nguy hiểm. Khi lành thương thể cô nên chọn nghề khác thì hơn.

Lyly lại nhếch nhếch môi như tỏ ý cảm ơn về lời khuyên của hắn. Hắn gật đầu ra chiều thỏa mãn. Người bạn hắn có lẽ không hiểu tiếng Việt nên không chen vào câu chuyện, nhưng ánh mắt chàng ta nhìn nàng đầy vẻ tội nghiệp thương xót. Chàng ta nói với bạn:

- Một cô gái đẹp như nàng phải sống với nghề nguy hiểm trong đoàn xiếc nghèo nàn, thật là tội nghiệp...

Tên bác sĩ Michael cười, trêu bạn hắn:

- Sergei, mày si tình nàng ta rồi phải không?

- Si tình thì chưa! Nhưng thấy giai nhân gặp nạn, lòng dạ anh hùng phải nao nao...

Nghe bạn nói, tên Michael cười dòn, nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Mày nói chưa si tình mà hai ngày qua tao thấy mày quỳnh lên khi cô nàng chưa hồi tỉnh. Mày lại dành cái nghề của Y tá, ngồi trong phòng này canh chừng cô ta suốt đêm qua! Sergei ơi, phải nói mày cảm nàng ta quá nặng rồi!

Tên nọ chỉ cười hề hề, có nghĩa là thừa nhận. Tên Michael lại nói:

- Gái đẹp miền Nam không thiếu, nhưng cô này có cái đẹp rất đặc biệt. Không riêng gì mày, mà hết thầy bọn mình ở đây, kể cả tao, cũng mê mê.

Tên Sergei bật cười lớn:

- Nói đi nói lại, té ra mày cũng si tình cô nàng?

- Dù thế nào tao cũng không tranh giành với mày đâu!

Tên Sergei nói nửa đùa nửa thật:

- Mày nhớ giữ lời hứa đó nhé! À, mày nói cô ta có vẻ đẹp đặc biệt, vậy đặc biệt chỗ nào, nói tao nghe coi...

- Đi đứng, ăn nói rất dạn dĩ, tự nhiên, mà không lối lảng đi thỏa. Sau buổi trình diễn, bọn lính bao quanh cô ta. Tao đứng xa dò xét cô nàng khi nói, lúc cười... dù cô ta chỉ mới học vài tiếng Nga, chưa hiểu biết nhiều, mà tao thấy cô ta không có vẻ gì ngu dốt quê mùa. Một con người như nàng sao lại xuất thân trong gánh xiếc, tao thật không tưởng tượng được!

- Mày nói đúng lắm! Tao cũng có nhận xét ấy!

Lyly nhắm mắt nhưng không ngủ, lắng tai nghe hai chàng

si tình trò chuyện, trong bụng cười thầm. Nàng nghĩ, hai tên này dù nằm mộng cũng không tưởng ta nghe được câu chuyện của chúng. Kể ra cả hai khá đẹp trai, tuổi chắc vào khoảng dưới ba mươi, còn trẻ, nhiều đam mê. Như thế biết đâu...

Bỗng dưng nàng mừng rỡ suýt kêu lên: "Trời ơi, lão Hồ Rừng muốn giết ta, nhưng số ta không chết, lại lọt vào khu quân sự này, chẳng phải cái xui là cái may đó sao? Ta cứ tưởng chuyến này không thể thi hành công tác Chef giao phó, nào ngờ cái việc khó khăn nhất là lọt vào vùng cấm địa này bỗng dưng tự nhiên mà được. Lại còn mấy chàng si tình này nữa, chắc chắn họ sẽ giúp ta thực hiện được việc vẽ họa đồ chụp ảnh vùng bí mật này! Thật đáng vui mừng biết ngần nào!"

Lyly viết sẵn trong đầu chương trình hoạt động... Lòng khoan khoái, nàng rơi vào cõi mộng lúc nào không hay!

Nàng đương thương ở nhà thương quân sự Cam Ranh đã hơn hai tuần rồi. Bây giờ vết thương vết mổ đã bắt đầu lành, nàng đã ăn được khá, dù vậy sức khỏe vẫn còn yếu. Theo lời của bác sĩ Nga, nàng cần phải lưu lại đó thêm một tuần nữa.

Kể từ khi nàng bắt đầu ăn uống và bước được vài bước, chiều nào cũng được Đại úy Nga Sergei hoặc bác sĩ Michael đi ra ngoài. Mỗi ngày họ đưa Lyly đi dạo xa hơn. Nhờ đó mà nàng đã biết sơ lược vị trí bí mật của vùng quân sự này. Nàng cũng đã chụp được một số hình ảnh quan trọng.

Cái may là sau khi bị tai nạn trúng dao trước bọn quan binh sĩ Nga, nàng được đưa vào nhà thương tại chỗ của họ để cứu cấp, và quấy sắc hành lý của nàng đương nhiên ông Vàng phải gửi lại nơi đó để nàng có chi dụng. Nhờ vậy mà thỏi son, tức máy ảnh của nàng vẫn còn trong mớ dụng cụ điểm trang. Từ

khi đi đứng được, lúc nào Lyly cũng đem máy ảnh theo bên mình. Trước mặt Sergei hay Michael, Lyly thường hay đánh phấn hồng, thoa môi. Hai anh chàng này cứ tưởng nàng làm đẹp cho họ, chớ đâu có biết người đẹp làm những việc kinh thiên động địa?

Bây giờ thì anh chàng si tình Sergei đã biết nói một ít tiếng Việt để chuyện trò với nàng. Và Lyly cũng giả vờ học thêm một ít tiếng Nga. Michael giữ lời hứa với bạn không chinh phục Lyly, nhưng chàng ta đối với nàng thật hết lòng, chăm sóc kỹ lưỡng. Dĩ nhiên ngoài hai anh chàng Sergei và Michael, còn có ba bốn Y-tá và lính tráng ra vào nhà thương không khỏi động lòng xao xuyến trước nữ bệnh nhân mỹ lệ khả ái kia. Nhưng vì ai cũng biết Sergei si tình quá nặng, đã lên tiếng cưới hỏi nàng làm vợ, nên không kẻ nào dám nhảy vào tranh giành.

Dĩ nhiên mục đích Lyly chỉ muốn Sergei đưa mình đi khắp vùng này, nên phải ỡm ờ nói chuyện tình yêu với hắn. Và lại hắn là Đại úy Trưởng ban An ninh ở đây, nên còn ai có thể cấm đoán nàng khi mà hắn tự đưa dắt nàng tới chỗ nọ chỗ kia?

Khu vực Cam Ranh cho tới nay là vùng bí mật, chưa có dấu chân của kẻ xa lạ. Ngay cả lính Nga canh gác ở đây có một vài nơi trọng yếu cũng vẫn chẳng được đặt chân tới, ngoài số sĩ quan cao cấp. Vậy mà Lyly đã tới!

Xem thế, người nữ điệp viên LL12 của cơ quan CPQ nhờ ở may mắn, mà cũng nhờ nàng là một kỳ nữ, biết xoay chuyển thế cờ, đổi thay cuộc điện. Từ chỗ làm nạn nhân, kẻ bị trọng thương suýt chết, biết lợi dụng hoàn cảnh của mình chủ động tình hình.

Còn một tuần nữa nàng sẽ rời nhà thương, sức khỏe nàng phục hồi. Nàng sẽ là con chim sổ lồng bay về thế giới tự do. Nàng sẽ gặp lại Chef, bạn bè. Nàng sẽ trở về căn nhà thân yêu

của mình trên đất thiên đàng Thụy Sĩ, mà từ lâu rồi vì nhận công tác liên miên, nàng không có giờ sống trong tổ ấm của mình.

Một tuần còn lại ở đây, nàng sẽ gấp rút hoàn thành việc Chef giao phó. Khu vực này gồm nhiều dãy nhà, nhiều hang động đường hầm bí mật mà Lyly chưa đi đến. Có một vài nơi Sergei hứa dẫn nàng đi, nhưng một vài nơi hắn bảo: "Không thể đưa nàng vào." Lyly nghĩ rằng, chính những nơi "nàng không thể vào" là nơi nàng phải vào xem cái bí mật của nó.

Đêm hôm ấy như thường lệ, Sergei ở lại trò chuyện với nàng cho tới mười giờ tối mới rút lui. Và Lyly cũng quyết định tối nay không ngủ, chờ bọn quan quân lính Nga ngủ yên, nàng sẽ lén vào động thất bí mật.

Thời gian chậm chậm trôi qua, sự tịch mịch của đêm trường đã đến. Lyly phóng khỏi giường, lấy cái quây hành lý của nàng và cái gối nhà thương bỏ lên giường, trùm chăn ngụy tạo như có nàng nằm đó, phòng trường hợp có người vào kiểm soát.

Nàng lén ra khỏi phòng, lấy thang máy xuống tầng hầm. Nàng chạy trong đường hầm quanh qua quẹo lại một lúc đã ra khỏi tòa nhà của nhà thương và đến được động thất bí mật mà bữa trước Sergei đưa nàng đến đó quay trở về, bảo rằng "hắn không có quyền đưa nàng vào trong"!

Nhờ có trí thông minh, nhớ dai, nàng thuộc nằm lòng đường đi nước bước, nên phút chốc đã đến được nơi nàng cần đến. Cũng may, tất cả tòa nhà phòng gác hang động của toàn khu Cam Ranh không có lính gác, vì bên trong này chỉ có bọn Nga, đâu có ai ra vào mà có sự canh phòng? Cho nên lính Nga chỉ canh phòng cẩn mật bên ngoài vòng đai ranh giới vùng quân sự Cam Ranh mà thôi.

Bởi thế mà Lyly mới không gặp trở ngại nào. Hướng chỉ

bọn Nga làm sao có thể tưởng tượng được một bệnh nhân yếu đuối, đi đứng phải có người dìu, lại có thể ra ngoài lục soát các cơ quan?

Nàng tới nơi và cũng không khó khăn lắm tìm ra ngay cách mở cửa tự động. Cửa mở ra, đèn trong động thất cũng bật sáng lên. Lyly sững sờ trước rừng máy móc điện tử chi chít. Nàng không rành lắm cách sử dụng, nhưng cũng đoán biết được từ đây người ta có thể điều khiển các dàn hỏa tiễn, phi thuyền, phi đạn phong tỏa vùng Thái Bình Dương và Đông Nam Á. Động thất này chính là cơ quan đầu não của Nga khi có chiến tranh.

Sau khi chụp ảnh xong, nàng tức tốc ra ngoài. Cửa tự động đóng lại. Lyly cũng chạy vút đi. Nhưng chuyển về nàng vừa chạy vừa đếm bước chân và định phương hướng. Nàng cần xác định vị trí của động thất, để báo cáo rành rẽ. Ngày nào chiến tranh bùng nổ, phe Mỹ hay phe ta chỉ cần dội bom hủy diệt tòa động thất đó là kể như tước được khí giới của Nga.

Chưa có bao giờ Lyly vui mừng hoan hỉ khi thực hiện công tác như lần này. Nàng không ngờ mình làm được một việc trọng đại, có liên hệ đến sự an nguy của thế giới tự do nói chung, hay vùng Thái Bình Dương nói riêng.

Chuyển trở lại nhà thương vì nàng vừa chạy vừa đếm bước chân và định phương hướng nên mới hay những con đường hầm khá dài, lại quanh qua quẹo lại. Nàng về đến phòng người mệt nhoài, mồ hôi ướt đầm cả áo, đầu óc nặng trĩu choáng váng, ngã ngay lên giường, toàn thân run bần bật.

Lyly ngỡ mình đã bình phục hẳn, không dè sức khỏe còn yếu, nghe lồng ngực hơi đau, chỗ vết thương cảm thấy khó chịu. Không hiểu sao nước mắt nàng tự dưng tuôn ra và cảm thấy thương thân, nghĩ rằng không ai biết được nỗi khổ mình. Nàng

trầm chán khóc một lúc. Chốc sau, cơn đau, cơn lạnh dịu dần, nàng bật đèn xem đồng hồ trong phòng, thấy ba giờ sáng. Như thế cuộc phiêu lưu của nàng dài đúng ba tiếng rưỡi.

Nàng mừng tượng trong đầu địa đồ vùng Cam Ranh và lầm nhấm tính một hồi thì đoán rằng động thất bí mật nằm dưới ngọn đồi cách nhà thương ba dặm về phía Tây Nam. Nhà thương ngó mặt ra biển, hướng Đông Bắc. Vậy thì...

Đang tính toán vị trí nơi mà nàng vừa khám phá, thành linh Lyly nghe tiếng bước chân thật nhẹ. Rồi một người bên ngoài len vào. Lyly nhắm mắt nằm yên, giả vờ ngủ say. Nàng nghĩ kẻ đi vào là tên Y-tá Andrei Bitov muốn thăm qua bệnh nhân mà thôi. Nàng ngủ yên hẳn sẽ đi ra. Nào ngờ hắn đi nhẹ nhẹ đến bên giường nàng. Lyly hé mắt ra...

Kẻ đó cầm nơi tay một nùi vải băng, y như muốn xiết cổ nàng. Và kẻ đó chính là tên lính Kovslev.

Kinh tâm động phách, Lyly há miệng ra kêu cứu. Nhưng hắn đã nhanh tay thồn mớ băng vải vào miệng nàng. Một tay hắn túm đôi tay nàng trói lại cũng bằng khúc băng vải. Lyly vùng vẫy cố tuột khỏi giường, định ninh tên nọ sẽ đỡ trò hãm hiếp mình. Dè đâu hắn moi trong túi quần hắn một sợi dây thừng trói đôi chân nàng, rồi vác lên vai chạy đi.

Không kêu la, không chống cự gì được, Lyly đành nằm yên mở mắt xem hắn đưa mình đi đâu? Hắn chạy ra khỏi nhà thương thì theo ghềnh đá dọc theo mé biển tiến về hướng Bắc.

Trời còn khuya, ánh sáng lờ mờ, leo qua mấy ghềnh đá trơn trượt, lại trên vai vác thêm một người, quả không là việc dễ dàng. Đi được một lúc hắn bỏ nàng xuống tảng đá, rồi ngồi một bên thờ hồng hộc. Nghỉ mệt một lúc hắn lại vác nàng lên tiếp tục đi. Cứ như thế khoảng hai giờ sau, hắn đem nàng tới một bãi cát.

Hắn huyết sáo làm hiệu, tức thì có hai người đàn ông, không hiểu ẩn núp ở đâu, lù lù đi tới nói với hắn một tràng tiếng Nga:

- Giao cô ta cho chúng tôi. Ông hãy về ngay đi, kéo bị nghi ngờ. Cô ta còn sống chứ?

Hắn để nạng nằm xuống bãi và nói:

- Cô ta bị thương nặng, còn yếu nên bị ngắt, chớ không việc gì đâu.

Cũng vì tay chân bị trói, miệng bị nhét giẻ, nhắm nhúc nhích cục cựa chẳng ích lợi gì, nên Lyly nhắm mắt nằm yên, mặc tình để hắn vác mình đi, thỉnh thoảng hé mắt nhận định phương hướng và khi thấy bọn người này, Lyly giả vờ bất tỉnh nhân sự. Bởi thế chúng mới hỏi nàng còn sống hay chết.

Một điều Lyly lấy làm lạ, hai tên này tuy nói tiếng Nga, nhưng chắc là Việt Nam. Lyly hỏi hộp trong lòng, hỏi thầm: "Phải chăng họ là phe Phục Quốc?"

Rồi nàng lại tự giải đáp: "Nếu họ là phe Phục Quốc thì đâu có đối xử với ta như vậy? Vả lại, tên lính Nga Kovslev là đồng lõa với lão Hồ Rừng, một kẻ muốn giết ta, đâu có thể cùng chiến tuyến với ta được? Vậy bọn này là ai? Bọn cộng sản Việt Nam chứ còn ai khác nữa?"

Nàng không phải thắc mắc lâu. Sau khi Kovslev chạy đi, một người liền vác Lyly lên vai và nói chuyện với người kia bằng tiếng Quảng Đông. Lyly kêu thầm:

- Lạ chưa! Họ nói chuyện tiếng Tàu với nhau. Chẳng lẽ họ là người Tàu, là bọn Trung cộng? Mà lý do gì họ muốn bắt muốn giết ta chứ?

Lyly không giải đáp được, nhưng nàng biết một điều: Bọn này không cùng phe với mình. Nàng sẽ làm tù nhân, sẽ bị hành hạ, và...

Tưởng tượng đến những tra tấn cực hình của nhóm người xa lạ, nạng kinh hãi ngất đi.

Tiếng sóng vỗ ì ầm, hòa cùng tiếng chim biển kêu chí chóc vọng bên tai, dội vào tri giác, đã làm cho Lyly hồi tỉnh.

Nàng mở mắt ra thấy mình nằm trên cái chõng tre, trong một căn nhà vách đất, mái lá. Nhà nhỏ lắm, có thể gọi là cái chòi tranh, từ trước tới sau trống rỗng. Ngoài cái bàn nhỏ và cái ghế mây kê cạnh giường, thì không còn đồ vật gì nữa! Nhà không có cửa sổ, nhưng cửa cái ra vào không có cánh. Nơi đó có treo một bức màn trúc. Gió từ mặt biển lồng lộng thổi vào, đong đưa màn trúc, Lyly trông thấy thấp thoáng ngoài kia từng đàn chim biển trắng toát bay qua lượn lại, che lấp cả một vùng trời.

Thật lạ lùng! Nơi đây là đâu?

Nàng nhớ rõ mình bị tên lính Nga Kovslev lén vào nhà thương bắt cóc mang đi, giao cho bọn người xa lạ nói tiếng Tàu. Rồi nàng bị ngắt không nhớ gì nữa!

Như vậy hai người Tàu ấy đã đưa nàng tới đây. Nhưng sao họ bỏ nàng một mình ở đây?

Lyly bật mình ngồi dậy định đi đến cửa nhìn ra ngoài tìm người, nhưng đầu óc choáng váng ngã trở lại xuống giường. Bây giờ nàng mới lưu ý trên mình có đắp tấm chiếu và cái gối kê trên đầu nàng cũng dẹt bằng loại chiếu.

- Trời ơi, đây là mộng hay ngoài đời? Cuối thế kỷ thứ 20 con người còn dùng những vật dụng xa xưa này hay sao?

Lyly tuyệt vọng kêu lên như vậy. Nhưng sức nàng quá yếu, âm thanh chẳng phát ra khỏi cổ họng. Nàng nghe nhiệt độ